

Arrest

nr. 248 449 van 29 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59-61 b5
1030 SCHAARBEEK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 4 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 september 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BUEKENHOUT, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is volgens zijn verklaringen op 1 augustus 2010 België binnengekomen en dient op 23 september 2010 een verzoek om internationale bescherming in. Op 26 oktober 2011 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 31 januari 2012 met nummer 74 446

weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris neemt op 14 februari 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.2. Op 16 februari 2012 dient verzoeker een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 21 mei 2012 stelt de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris vast dat deze aanvraag onontvankelijk is.

1.3. De gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris beslist op 2 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

1.4. Op 31 mei 2013 dient verzoeker een tweede aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris stelt op 23 juli 2013 vast dat deze aanvraag onontvankelijk is. Op 25 juli 2013 beslist hij tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van 25 februari 2016 met nummer 162 761 verwerpt de Raad het tegen deze beslissingen ingestelde beroep.

1.5. Op 30 augustus 2014 dient verzoeker een derde aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onvankelijk verklaard, maar op 26 augustus 2016 door de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris ongegrond verklaard. Eveneens beslist hij tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van 28 oktober 2020 met nummer 243 213 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.6. Bij schrijven van 30 juli 2018 dient verzoeker een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 20 september 2019 neemt de gemachtigde van de destijds bevoegde minister de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De beslissing waarbij de aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden onontvankelijk is verklaard, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.07.2018 werd ingediend en op datum van 18.01.2019 werd geactualiseerd door :

*[O.M.] (R.R.: [...])
nationaliteit: Libanon
geboren te [...] op [...]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 02.02.2012 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België met uitzondering van de periode van

07.06.2016 tot 16.08.2016 waarin hij in het bezit was van een attest van immatriculatie in het kader van zijn aanvraag 9ter, ingediend op 31.08.2014.

De duur van de procedure – namelijk één jaar en iets meer dan vier maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij beroep indiende tegen de negatieve beslissing d.d. 16.08.2016 inzake zijn aanvraag 9ter en dat dit beroep nog hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat dit beroep nog hangende is bij de RVV en dat er nog geen zittingsdatum bekend is. Echter, we merken op dat dit ingediend beroep geen schorsend effect heeft en een verwijderingsmaatregel dan ook niet in weg staat. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat een terugkeer naar Libanon zijn kansen om hier te werken zou verminderen, dat het hem zou beletten zijn goede integratie op de arbeidsmarkt voor te zetten en dat dit al zijn inspanning zou vernietigen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het gaat hier louter om de persoonlijke mening van betrokkene die uitsluitend gestaafd is op het voorleggen van één werkbelofte en één bewijs van inschrijving Nederlandse taallessen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij hier een netwerk van sociale banden opgebouwd heeft, die hij als familie beschouwd en dat deze bindingen worden beschermd door artikel 8 EVRM.

Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat hij nog familieleden heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt echter wel dat hij nog verschillende familieleden heeft in Libanon, met name zijn drie minderjarige kinderen (°2002, °2006 en °2009), zijn echtgenote, zijn ouders, zijn vier broers en één zus. De bewering dat het centrum van zijn belangen zich in België bevindt, wordt door deze vaststelling ernstig ondermijnt. De door betrokkene voorgelegde getuigenverklaringen, elf in totaal, getuigen niet van banden die opwegen tegen de sterke gezinsbanden die betrokkene heeft met zijn land van herkomst. Betrokkene toont niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich daarnaast op artikel 14 van het EVRM, met name het verbod op discriminatie. Echter, betrokkene verduidelijkt niet op welke wijze een terugkeer naar het land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen discriminerend zou zijn. Een schending van artikel 14 van het EVRM blijkt dan ook niet.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2010 in België zou verblijven waarvan meer dan drie jaar legaal, dat hij financieel onafhankelijk zou zijn, dat hij goed geïntegreerd zou

zijn, dat hij een werkbepoefte d.d.19.06.2018 voorlegt, dat hij dus niet ten laste van de Belgische staat zou vallen, dat hij een enorme wil om te werken zou hebben, dat er sprake zou zijn van een perfecte integratie, dat het centrum van zijn belangen in België zou liggen, dat deze integratie bevestigd zou worden door verschillende vrienden, dat hij hier een sociaal netwerk opgebouwd zou hebben die hij als familie zou beschouwen, dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt evenals één bewijs van inschrijving Nederlandse taalles) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Het bevel om het grondgebied te verlaten is verder gemotiveerd als volgt:

“De heer:

*Naam, voornaam: [O.M.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Libanon*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de beslissing tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om verblijfsmachtiging

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

Verzoeker zet zijn middel uiteen als volgt:

“1.

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan in dienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. ”

Overwegende dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de elementen van integratie en lang verblijf van verzoeker, de lange duur van de procedure van verzoeker, de medische regularisatie-aanvraag en het nog steeds hangende beroep bij de RvV alsook de opportuniteit om te werken.

Overwegende dat overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, alle administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Overwegende dat artikel 3 EVRM voorziet dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. ” Deze absolute wetsbepaling verplicht dat er een zorgvuldige onderzoek wordt gevoerd van de situatie van de vreemdeling in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991 ; Cmz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991; zie ook RvV nr 138 942 van 20 februari 2015).

2.

Overwegend dat de verzoeker in België een aanvraag tot machtiging tot verblijf heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij zich bevindt;

Dat de Raad van State buitengewone omstandigheden omschrijft als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de ‘overmacht5 (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000);

Dat bovendien de buitengewone omstandigheden niet ‘onvoorzienbaar’ dienen te zijn. Dat de buitengewone omstandigheden zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt;

Dat de verzoekende partij al meerdere jaren vreedzaam in België woont, waar hij zich heeft geïntegreerd en waarin hij een belangrijk sociaal netwerk heeft opgebouwd;

Dat de verzoeker verplichten om terug te keren naar zijn land van herkomst om vandaar zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen een onbetwistbare schending van artikel 3 EVRM en artikel 8 EVRM zou zijn;

Dat, inderdaad, de verzoeker al sinds 2010 in België verblijft;

Dat zoals is gebleken uit een inschrijvingsbewijs dat werd toegevoegd door zijn raadvrouw in een schrijven van 18 januari 2019, verzoeker lessen volgt om de Nederlandse taal beter te beheersen;

Dat verzoeker een werkbelofte heeft neergelegd in het kader van zijn aanvraag waaruit blijkt dat hij vanaf dat hij zou beschikken over verblijfsdocumenten, hij tewerkgesteld zou kunnen worden bij BVBA [M.H.], hetgeen hem zou toelaten om financieel onafhankelijk te zijn;

Dat verzoekende partij er alle belang bij heeft om verder in België te vertoeven gezien de nog steeds hangende procedure bij de RvV inzake zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter Vw en dus op basis van zijn medische situatie;

Dat deze aanvraag 9ter werd ingediend gezien de ernstige medische problemen van verzoeker, zijnde gedeeltelijk blindheid, hypoaccousis van het rechteroor en de noodzaak aan psychotherapeutische begeleiding;

Dat verzoeker heeft geredeneerd in zijn verzoekschrift ingediend tegen de ongegrondheidsbeslissing omtrent deze aanvraag 9ter, dat de nodige medische zorgen niet beschikbaar zijn in zijn land van herkomst en dat het bijgevolg onverantwoord zou zijn om verzoeker te verplichten om terug te keren naar Libanon om aldaar zijn aanvraag 9bis in te dienen, niet wetende hoelang hij zonder deze medische zorgen zal komen te vallen (stuk 4);

Dat inzake de beschikbaarheid van een adequate behandeling er geredeneerd werd in het kader van het beroep bij de RvV tegen de ongegrondheidsbeslissing inzake de aanvraag 9ter:

« L’avis du médecin-conseil estime que l’ensemble des médicaments dont nécessite le requérant est disponible au Liban à l’exception du Prothipendyl, qui selon le médecin-conseil pourrait être remplacé par des médicaments qui sont, eux disponibles.

Notons cependant que le Prothipendyl a été prescrit au requérant par un psychiatre et que le médecin-conseil, sans de plus amples informations concernant le requérant et sans spécialisation en psychiatrie ne peut valablement prescrire un traitement substitutif.

Il doit donc être considéré que le traitement adéquat, tel que visé à l’article 9ter de la loi du 15 décembre 1980, comporte du Prothipendyl.

De plus, l’avis du médecin-conseil ne motive pas en quoi ces deux traitements médicamenteux pourraient être substitués.

Il en va dès lors tant d’une violation de l’article 9ter de la loi du 15 décembre que d’une violation des obligations de motivation.

Notons par ailleurs la nécessité de soins psychiatriques et psychothérapeutiques mentionnée dans les différents certificats médicaux. Le dossier médical transmis à la partie adverse mentionnait également une hospitalisation en 2013 en psychiatrie suite à une décompensation psychotique et l’importance de la proximité d’un hôpital offrant des soins psychiatriques.

L'avis du médecin conseil se base sur le site de lpsonline.org pour indiquer que « de très nombreux psychiatres sont disponibles au Liban ». Ce site internet de la Psychiatrie Society du Liban mentionne une liste de 48 psychiatres. Pour la Belgique, les pages d'or mentionnent 940 psychiatres. Alors que la population du Liban s'élève à plus de 6 millions d'habitants, soit plus de la moitié de la population belge, le Liban ne compte qu'un peu plus d'un vingtième du nombre de psychiatre en Belgique.

La décision attaquée ne pouvait donc pas valablement indiquer que de très nombreux psychiatres sont disponibles au Liban.

Le rapport de l'OMS sur les soins psychiatriques au Liban (pièce 4) indique en effet :

« The country also suffers from a shortage of mental health professionals (psychiatric nurses and psychiatrists). » (p.5).

Par ailleurs, le médecin-conseil considère que les soins psychiatriques et psychothérapeutiques dont le requérant pourrait bénéficier au Liban seraient même meilleurs en raison de l'absence de barrière linguistique.

L'avis du médecin-conseil indique cependant que « le requérant a fait le voyage vers la Belgique avec tous ses divers troubles, qui sont la conséquence de traumatismes dans le pays d'origine ». La partie défenderesse reconnaît donc que la pathologie du requérant trouve son origine dans les traumatismes du requérant au Liban » (stuk 4). »

Dat hieruit duidelijk blijkt dat het medicament dat werd voorgeschreven door een psychiater niet beschikbaar is Libanon. Tevens wordt ook het gebrek aan psychiatrische instituten en zorgen aangekaart. Dat verder aangehaald wordt in het desbetreffende verzoekschrift dat de toegankelijkheid van zorgen en opvolging ondermaats is in het land van herkomst. In dit kader kan dan ook verwezen worden naar onderstaande redenering, aangehaald in het verzoekschrift inzake het beroep dat hangende is bij de RvV;

« Concernant l'accessibilité des soins, le médecin-conseil estime dans son avis que l'argumentation du conseil du requérant selon laquelle le requérant n'aurait pas accès aux soins au Liban n'est pas étayé de preuves.

Il se réfère ensuite à un rapport sur le Liban qui date de 2011, qui traite des soins de santé de manière générale.

Dans un rapport du Humanitarian Practice Network de 2011 également (pièce 5), « adressing mental health needs in Lebanon », on peut lire, spécifiquement concernant les soins de santé psychiatriques :

« An estimated 17% of Lebanon's population suffers from mental health problems « yet almost 90% have no access to treatment. On the surface, Lebanon has made significant strides since the 2006 war, and is today a major financial and cultural centre in the Middle East. Economic growth for 2011 is forecast at 6%, a record 2 million tourists visited the country last year and Lebanon received \$8.2 billion in remittances in 2010 from Lebanese nationals living abroad. At the same time, however, the country is gripped by political crises, threatening its financial and social fabric, and poverty levels in some parts of the country are stubbornly high. The health infrastructure is under severe strain, not least from the large numbers of Palestinian and Iraqi refugees living in this small country. »

Dans le cadre de l'évaluation du fondement d'une demande d'autorisation de séjour en vertu de l'article 9ter, la partie défenderesse se doit de vérifier l'accessibilité du traitement spécifiquement pour la situation du demandeur. En se contentant de mentionner une assurance qui serait disponible pour le requérant, sans regarder d'autres facteurs qui empêcheraient l'accessibilité des soins ni ce qu'il en est de manière spécifique des soins psychiatriques, la décision attaquée viole l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 ainsi que le principe de minutie.

Enfin, l'avis du médecin-conseil se réfère à deux reprises à la jurisprudence de la CEDH concernant l'article 3 de la CEDH :

« Notons que la CEDH a considéré qu'une simple possibilité de mauvais traitements en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 (voir : CEDH affaire *Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni*, 30 octobre 1991, §111) et que, lorsque les sources dont elle dispose décrivent une situation générale, les allégations spécifiques du requérant dans un cas d'espère doivent être corroborées par d'autres éléments de preuve (...) »

« concernant l'accessibilité des soins requis, la jurisprudence de la CEDH montre clairement qu'à partir du moment où les soins sont disponibles, il ne peut y avoir violation de l'article 3 de la CEDH du fait que ces soins seraient difficilement accessibles au requérant ».

Il convient ici de rappeler que l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 offre une protection plus large que l'article 3 de la CEDH (cf. CE 19 juin 2013, n° 223.961, CE 28 novembre 2013, n°225.632 et 225.633, et CE 16 octobre 2014, n° 228.778).

Partant, en restreignant l'interprétation de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 à celle de l'article 3 de la CEDH, la décision attaquée viole l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 (stuk 4). »

Dat uit bovenstaande uiteenzetting duidelijk blijkt dat het merendeel van de bevolking geen toegang heeft tot medische zorgen.

Dat een terugkeer naar Libanon om de aanvraag aldaar in te dienen, ook al zou deze tijdelijk zijn, dan ook een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM, rekening houdende met de medische omstandigheden ter zake;

Dat de nadruk gelegd dient te worden op de legaliteit en de regelmatigheid van verzoeker zijn verblijf op het Belgisch grondgebied, enerzijds door de behandeling van de asielpcedure die twee jaar heeft geduurd en anderzijds door de ontvankelijkheidsbeslissing van de aanvraag 9ter hetgeen verzoeker heeft toegelaten om meer dan een jaar legaal op het Belgisch grondgebied te verblijven;

Dat in totaal verzoeker bijgevolg meer dan 3,5 jaar legaal op het Belgisch grondgebied heeft verbleven en dat dit element in rekening gebracht dient te worden bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, zoals een geslaagde integratie die tot stand gekomen is in dit legaal verblijf;

3.

Overwegend dat de rechtspraak het belang van de naleving van artikel 8 EVRM benadrukt:

« S'il est de principe, en droit international, que les Etats ont le pouvoir souverain de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement des étrangers, il n'en reste pas moins que les Etats qui ont ratifié la CEDH ont accepté de limiter le libre exercice de cette prérogative dans la mesure des dispositions de celle-ci.... Il y avait, dès lors, lieu d'examiner si la vie privée et familiale dont faisaient état les demandeurs pour conclure dans leur chef à l'existence d'un droit à la protection d'une vie familiale par le biais des dispositions de l'article 8 CEDH rentrait effectivement dans les prévisions de ladite disposition de droit international qui est de nature à tenir en échec la législation nationale » (Administratieve Rechtbank, 21 avril 2004 — I. et I./ Ministre de la Justice, Réf. : no 17080 du rôle) ;

Dat, zoals benadrukt door de Raad van State in zijn arrest van 25 september 1986 « l'autorité nationale doit ménager un juste équilibre entre les considérations d'ordre public qui sous-tendent la réglementation de l'immigration et celle non moins importante relative à la protection de la vie familiale »

;

Dat de beslissing in casu geen evenwicht heeft nagestreefd. Inderdaad, de verzoeker heeft een groot aantal relaties ontwikkeld die ongetwijfeld ondermijnd zullen worden bij een terugkeer naar het land van herkomst voor een onbepaalde duur;

Dat een weigering van machtiging tot verblijf, waaronder de verplichting om terug te keren naar Libanon om daar een dergelijk verzoek in te dienen, ongetwijfeld een beperking zou vormen op hun recht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer en zijn persoonlijke en professionele ontwikkeling, die ongetwijfeld de kern van artikel 8 EVRM vormen;

Dat artikel 8 van het EVRM inderdaad niet alleen het recht op gezinsleven beschermt, maar ook het recht op bescherming van persoonlijke levenssfeer en daarmee het recht om sociale relaties met andere mensen te behouden maar tevens om een professionele toekomst op te bouwen, hetgeen van essentieel belang is om een inkomen te genereren dat op zijn beurt verzoeker zijn menselijke waardigheid kan garanderen;

Dat het de verzoeker onmogelijk kwalijk kan genomen worden dat hij in deze lange periode van 9 jaren van de mogelijkheden tot integratie gebruik heeft gemaakt;

Dat duidelijk blijkt uit de elf getuigenissen die werden neergelegd in het kader van zijn aanvraag, hij al die jaren beroep heeft kunnen doen op vrienden, die hij is beginnen beschouwen als familie, en dat zij allen getuigen van een geslaagde integratie;

Dat verzoeker gezien zijn medisch profiel noodzakelijk de hulp van derden behoefde en dat deze mensen hem door dik en dun gesteund hebben waardoor deze mensen hem heel nauw aan het hart liggen;

Dat hij tijdens deze lange periode sociale relaties heeft ontwikkeld die van die aard zijn om onder de bescherming van artikel 8 EVRM te vallen;

Dat het in dit geval duidelijk is dat er geen objectieve en redelijke rechtvaardiging bestaat, vermeld onder één van de in artikel 8.2 EVRM genoemde doelstellingen, om het privéleven van de verzoeker te schenden;

Dat uit het voorgaande volgt dat de verwerende partij geen volledige evaluatie van de situatie van de verzoeker heeft gevoerd.

4.

Overwegende dat de absolute bescherming van artikel 3 EVRM niet mee in overweging werd genomen door de verwerende partij. Haar motivering omtrent de buitengewone omstandigheid van het hangende beroep bij de RvV in het kader van verzoeker zijn aanvraag 9ter, die werd aangehaald in de aanvraag 9 bis, kan niet aanvaard worden als zijnde een afdoende motivering.

Dat verwerende partij het volgende argumenteerde ter zake;

“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij beroep indiende tegen de negatieve beslissing d.d. 16.08.2016 inzake zijn aanvraag 9ter en dat dit beroep nog hangende is bij de RvV. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat dit beroep nog hangende is bij de RvV en dat er nog geen zittingsdatum bekend is. Echter, we merken op dat dit ingediend beroep geen schorsend effect heeft en

een verwijderingsmaatregel dan ook niet in de weg staat. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Dat reeds werd aangehaald dat er nog een procedure 9ter hangende is bij de RvV en dat deze dus nog niet is afgesloten.

Dat deze aanvraag 9ter in eerste instantie ontvankelijk werd verklaard.

Dat bijkomend de verwerende partij geen afdoende motivering gegeven heeft omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM in het kader van dit hangende beroep met betrekking tot verzoeker zijn medische situatie en dat bijgevolg verwerende partij haar formele en materiële motiveringsplicht geschonden heeft.

Dat verzoeker bij een mogelijke terugkeer riskeert terecht te komen in een situatie waarbij artikel 3 EVRM geschonden wordt, aangezien in bovenvermelde uiteenzetting duidelijk werd geargumenteed dat verzoeker in zijn land van herkomst geen toegang zal hebben tot de nodige medische zorgen en dat het grootste deel van de zorgen er niet beschikbaar zijn.

Dat verwerende partij hier onvoldoende rekening mee heeft gehouden en dat zij hierdoor artikel 3 EVRM heeft geschonden alsook

5.

Overwegend dat hoewel zou kunnen worden aanvaard dat elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, dienen deze elementen weliswaar in rekening gebracht te worden in het geheel van de ingeroepen omstandigheden, namelijk de mogelijkheid om te kunnen werken, de hangende procedure 9ter bij de RvV, en de sociale banden die verzoeker in België heeft;

Dat verzoeker bijgevolg voor wat betreft zijn integratie gehandeld heeft zoals een zorgvuldige persoon, door van de mogelijkheden geboden door de Belgische autoriteiten gebruik te maken en dat verzoeker zijn verregaande integratie weliswaar zelf heeft gecreëerd, maar ten dien einde geen misbruik heeft gemaakt;

Dat verweerster het evenredigheidsbeginsel eveneens heeft geschonden door geen afweging te maken tussen de ongemakken waarmee verzoeker zou geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar zijn land van herkomst, namelijk voor verzoeker zijn medische situatie alsook zijn professionele opportuniteiten, dit afgewogen tegen de doelstelling van de te vervullen formaliteiten die enkel een algemeen belang dienen en waarop uitzonderingen mogelijk zijn bij buitengewone omstandigheden zoals aangehaald door de verzoeker;

Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat het recht op eerbiediging van het familie-, gezins- en privéleven een buitengewone omstandigheid kan uitmaken indien er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen het doel en de gevolgen van de formaliteit en de gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die de uitvoering met zich meebrengt:

“Het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn. Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen” (Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29);

Dat de formele vereisten disproportioneel zijn ten opzichte van de schending van de humanitaire elementen eigen aan dit dossier;”.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet aantoont dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij van oordeel is dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verweerder een door hem in zijn verblijfsaanvraag als buitengewone omstandigheid ingeroepen element ten onrechte niet of niet afdoende heeft beantwoord. Voor zover als nodig wordt in dit verband verwezen naar de verdere bespreking van het middel.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft zich niet akkoord te kunnen verklaren met de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel hangt vervolgens nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, dat slechts is geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot

een verblijf te worden gemachtigd indien bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de (gemachtigde van de) bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.5. In de eerste bestreden beslissing oordeelt verweerder dat verzoeker aan de hand van de in zijn aanvraag aangebrachte gegevens niet heeft aangetoond dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.6. In zoverre verzoeker een theoretisch betoog naar voor brengt over het begrip '*buitengewone omstandigheden*', moet worden opgemerkt dat hij hiermee nog niet aantoonde dat verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing een incorrecte invulling heeft gegeven aan dit begrip of dat de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden ten onrechte niet als dusdanig zijn aanvaard.

2.7. Verzoeker is van mening dat een terugkeer naar zijn land van herkomst voor het indienen van de aanvraag zou neerkomen op een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

2.8. Wat artikel 3 van het EVRM betreft, dat voorziet dat "*[n]iemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*", wijst verzoeker op zijn gezondheidstoestand. Hij stelt dat hij er alle belang bij heeft om verder in België te verblijven, gelet op het gegeven dat hij nog een beroep hangende heeft bij de Raad inzake zijn afgewezen verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat hij omwille van zijn gezondheidsproblemen in België dient te kunnen blijven en dat de beslissing inzake de medische verblijfsaanvraag foutief stelt dat de noodzakelijke zorgen voor hem beschikbaar en toegankelijk zijn in zijn land van herkomst. Hij gaat hier in zijn verzoekschrift gedetailleerd op in.

De Raad moet echter vaststellen dat verzoeker zich in zijn verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing een antwoord vormt, niet specifiek beriep op artikel 3 van het EVRM of zijn medische problemen als buitengewone omstandigheden. Om de buitengewone omstandigheden aan te tonen, wees hij enkel op de voorgelegde werkbelofte en zijn financiële onafhankelijkheid enerzijds en zijn lang (deels legaal) verblijf en integratie anderzijds. In deze situatie kan verzoeker niet dienstig aanvoeren dat (de miskennis van) dit verdragsartikel of zijn medische problemen ten onrechte niet zijn weerhouden als buitengewone omstandigheden of hieromtrent ten onrechte geen specifieke motivering of concrete beoordeling blijkt.

Voor zover als nodig wordt nog opgemerkt dat verzoeker zijn medische problemen, zoals hij dit zelf ook aangeeft, reeds heeft ingeroepen in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet kunnen de elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf

op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in geen geval worden aanvaard als buitengewone omstandigheden en worden deze onontvankelijk verklaard. Overigens heeft de Raad intussen, bij arrest van 28 oktober 2020 met nr. 243 213, het beroep tegen de beslissing tot ongegrondheid inzake de verblijfsaanvraag om medische redenen ook verworpen. De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM werd door de Raad niet aanvaard. Aldus is de medische situatie van verzoeker reeds uitgebreid onderzocht en is vastgesteld dat verzoeker niet op medische gronden is verhinderd om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker heeft actueel in geen geval nog een voldoende belang bij zijn betoog dat de hangende beroepsprocedure bij de Raad tegen de beslissing tot ongegrondheid inzake zijn verblijfsaanvraag om medische gronden wel degelijk een buitengewone omstandigheid is, dit gelet op het arrest van de Raad van 28 oktober 2020 met nr. 243 213. Hij betwist dit niet ter terechtzitting.

2.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt verder als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de beslissing.

In een situatie zoals deze thans voorligt – dit is de situatie waarin verzoeker vraagt om een eerste toelating tot verblijf en er geen sprake is van een beëindiging van een bestaand verblijfsrecht – oordeelt het EHRM verder dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in beginsel in het buitenland moet worden ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van dit verdragsartikel oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, zoals de mate waarin het gezins- of familieleven of het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- of familieleven of het privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het privé- dan wel gezins- of familieleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokkene zich ervan bewust diende te zijn dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privé- dan wel gezins- of familieleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Verzoeker gaf in zijn verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aan dat hij een gezins- of familieleven heeft in België. Ook thans is dit trouwens niet het geval. Met verwijzing naar zijn deels legale verblijf in België sinds 2010 en zijn tijdens dit verblijf opgebouwde integratie en sociale netwerk gaf en geeft hij wel aan in dit land een beschermenswaardig privéleven te hebben opgebouwd, dat volgens hem rechtvaardigt dat hij de aanvraag in België indient en niet vanuit het buitenland.

Meer concreet wees verzoeker in zijn verblijfsaanvraag, wat de buitengewone omstandigheden betreft, in eerste instantie op het gegeven dat hij een werkbeploofte kan voorleggen, waardoor hij, van zodra zijn administratieve situatie in orde is, financieel onafhankelijk zal zijn. Hij gaf aan dat, als hij moet terugkeren naar zijn land van herkomst zonder garantie dat hij kan terugkeren naar België, zijn goede integratie op de arbeidsmarkt wordt belemmerd en zijn inspanningen in dit verband teniet worden gedaan. Hij voerde aan dat het indienen van de aanvraag vanuit het buitenland zijn kansen om werk te krijgen in België zou verminderen. Hij koppelde dit betoog evenwel niet specifiek aan artikel 8 van het EVRM, zodat verweerder niet kan worden tegengeworpen deze omstandigheid niet concreet in het licht van deze verdragsbepaling te hebben beoordeeld. In elk geval heeft verweerder deze ingeroepen omstandigheid in rekening gebracht. Hij stelt vast dat verzoeker louter een persoonlijke mening naar voor brengt, maar hij niet concreet kan aantonen dat bij een tijdelijke terugkeer zijn kansen op werk zouden verminderen, dat dit hem zou beletten om zijn goede integratie op de arbeidsmarkt verder te zetten of dat dit alle door hem geleverde inspanningen zou vernietigen. Een en ander is volgens verweerder niet aangetoond met het louter voorleggen van een werkbeploofte en een bewijs van inschrijving voor Nederlandse taallessen.

In tweede instantie wees verzoeker, wat de buitengewone omstandigheden betreft, op zijn (sociale) integratie in België zoals hij deze opbouwde tijdens zijn langdurig, deels legaal, verblijf in België sinds 2010. Hij wees erop hier zijn sociaal netwerk te hebben opgebouwd en dit netwerk als familie te beschouwen. Hij betoogde dat de sociale relaties zoals hij deze in België opbouwde worden beschermd door artikel 8 van het EVRM. Hij benadrukte dat hij zijn privéleven in België opbouwde tijdens een verblijf dat gedurende ongeveer 3,5 jaar als legaal is te beschouwen, omdat hij in afwachting was van de uitkomst van zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en van zijn ontvankelijk verklaarde verblijfsaanvraag om medische redenen. Op lezing van de eerste bestreden beslissing moet worden aangenomen dat verweerder met het ingeroepen lang verblijf in België dat deels legaal was (zij het wel steeds precair) en de ingeroepen elementen van integratie rekening heeft gehouden. Verweerder heeft onderzocht of de verplichting om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen in strijd kan komen met verzoekers recht op eerbiediging van diens privéleven zoals beschermd in artikel 8 van het EVRM. Hij heeft hierbij het bestaan van een bepaald privéleven in België ook aanvaard,

minstens impliciet, nu hij in zijn beslissing erkent dat er op dit punt een belangenafweging is vereist. Hij benadrukt in zijn beslissing het tijdelijk karakter van de scheiding, waar deze verzoeker enkel oplegt om voor het indienen van de aanvraag het grondgebied te verlaten. Hij merkt verder op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Libanon nog verschillende familieleden heeft, onder wie zijn drie minderjarige kinderen, zijn echtgenote, zijn ouders, zijn vier broers en een zus. Hij is van mening dat deze duidelijke familiale banden met het land van herkomst verzoekers bewering dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft ernstig ondermijnen. Hij stelt dat de elf getuigenverklaringen die worden voorgelegd niet getuigen van banden die opwegen tegen de sterke gezinsbanden die verzoeker nog heeft met Libanon. Hij geeft aan dat de voorgelegde getuigenverklaringen niet van die aard en intensiteit zijn dat zij de bescherming van artikel 8 van het EVRM in werking stellen. Hij is in het geval van verzoeker van oordeel dat niet blijkt dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verweerder geeft in zijn beslissing verder ook aan dat verzoeker er zich van bewust diende te zijn dat hij enkel voorlopig in België mocht blijven in afwachting van de uitkomst van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en dat hij bij een negatieve uitkomst het land diende te verlaten. Deze motivering geldt ook voor het tijdelijke toegestane verblijf in afwachting van de verdere behandeling van de ontvankelijk verklaarde verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder is van mening dat het lang verblijf dat gedurende meer dan drie jaar legaal was en de elementen van integratie verzoeker nog niet verhinderen om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst voor het indienen van de aanvraag via de geëigende procedure.

Verzoeker herhaalt dat hij in België verblijft sinds 2010, dat hij zich hier integreerde en een sociaal netwerk opbouwde, dat hij een werkaanbod kan voorleggen en dat hij lessen Nederlands volgde. Hij benadrukt andermaal het legaal karakter van zijn verblijf gedurende 3,5 jaar. Op lezing van de bestreden beslissing moet evenwel worden aangenomen dat deze verschillende elementen in rekening zijn gebracht. Zoals reeds werd vastgesteld, heeft verweerder het bestaan van een bepaald privéleven in België aanvaard, minstens impliciet, nu hij erkent dat er op dit punt een belangenafweging is vereist. Verzoeker kan moeilijk volhouden dat verweerder op geen enkele wijze een beoordeling en (belangen)afweging in het licht van zijn privéleven in België heeft doorgevoerd. Hij toont niet aan dat enig aspect in dit verband ten onrechte niet in rekening is gebracht. De vraag stelt zich bijgevolg vooral of verweerder inzake dit privéleven een zorgvuldige en redelijke beoordeling heeft gemaakt.

Zoals verweerder correct opmerkt, wist verzoeker dat hij tijdens de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, en dit geldt evenzeer voor de behandeling van de ontvankelijk verklaarde verblijfsaanvraag om medische redenen, slechts voorlopig in dit land mocht verblijven en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Het verblijf van verzoeker in België was met andere woorden steeds precair. In deze situatie moet verzoeker hebben beseft dat ook de opbouw en de voortzetting van het privéleven in België steeds precair was. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM zal, indien dit het geval is, slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kunnen worden besloten dat de verwijdering van een vreemdeling aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Het loutere gegeven dat verzoeker al die jaren in België heeft doorgebracht toont nog niet aan dat de Belgische Staat een positieve verplichting heeft om hem verder op het grondgebied te laten verblijven of dat hem niet langer kan worden gevraagd om een verblijfsaanvraag in te dienen via de geëigende procedure vanuit het buitenland. Het EHRM stelt zo ook dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Verzoeker maakt geenszins concreet aannemelijk dat hij actueel specifieke banden met België heeft die van die aard zijn dat zij maken dat een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst voor het indienen van de aanvraag niet in redelijkheid van hem kan worden verwacht of die maken dat zulks voor hem bijzonderlijk moeilijk zou zijn. Verzoeker blijft wijzen op zijn lange verblijf in België dat deels 'legaal' was en de menselijke contacten en het sociaal netwerk dat hij in België heeft opgebouwd. Hij is van oordeel dat hij een groot aantal relaties in België heeft ontwikkeld, met mensen die hij is gaan beschouwen als familie, dat hij met deze mensen een sociale relatie wil behouden en dat hij tevens de kans moet krijgen om in België een professionele toekomst op te bouwen. Hiermee toont hij nog niet aan dat een tijdelijke

terugkeer naar zijn land van herkomst voor het indienen van de aanvraag vanuit het buitenland in zijn geval als disproportioneel is te beschouwen. Nu verzoeker gelet op zijn illegale verblijf actueel hoe dan ook niet mag werken in België, blijkt niet concreet waarom het voorgelegde werkaanbod hem dan precies verhindert om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst. Er blijkt niet dat het werkaanbod bij een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst om zich in regel te stellen niet langer geldig zou zijn. Verder kon verweerder in alle redelijkheid vaststellen enerzijds dat de sociale banden met België geenszins opwegen tegen verzoekers sterke familiale banden met zijn land van herkomst en anderzijds dat de sociale relaties in België nog niet van die aard en intensiteit zijn dat verzoeker zelfs niet tijdelijk zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst voor het indienen van de aanvraag via de geëigende procedure. Indien verzoeker, zoals hij voorhoudt, sterke sociale banden heeft opgebouwd in België mag verder ook net worden aangenomen dat deze niet worden verbroken door een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker maakt dit geenszins aannemelijk. Er blijkt ook niet dat verzoeker de bijstand van zijn vrienden in België nodig zou hebben, gelet op zijn medische problemen. Hij gaf dit geenszins aan in zijn aanvraag en maakt dit nergens met concrete stukken aannemelijk. Verzoeker maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat hij in zijn land van herkomst, waar zijn gezins- en familieleden verblijven, niet opnieuw een privéleven kan leiden, minstens tijdelijk, of dat zulks niet in redelijkheid mogelijk zou zijn.

Verzoeker toont geen disproportionaliteit aan tussen zijn belangen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Hij maakt niet aannemelijk dat in zijn situatie verweerder niet kon komen tot het besluit dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar zijn herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, zijn privéleven in België niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad benadrukt ten slotte nogmaals dat de eerste bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Er kan niet worden vastgesteld dat verweerder de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM ten onrechte niet heeft aanvaard als buitengewone omstandigheid of dat hij bij het nemen van de eerste bestreden beslissing dit verdragsartikel heeft miskend.

2.10. De verschillende elementen waar verzoeker naar verwijst zijn in rekening gebracht. Verweerder heeft op omstandige wijze geduid waarom hij deze elementen niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden. Door louter aan te geven niet akkoord te gaan met de door verweerder gedane beoordeling en de ingeroepen elementen te herhalen, zonder evenwel concrete argumenten te ontwikkelen tegen de voorziene motieven, haalt verzoeker deze motieven niet onderuit.

2.11. Verzoeker betoogt verder nog dat er rekening diende te worden gehouden met het geheel van de ingeroepen elementen en dat de elementen in hun samenhang genomen wel buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. In de bestreden beslissing wordt echter overwogen: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, waarna voor elk van deze elementen wordt uiteengezet waarom ze geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Aldus heeft verweerder een omstandig en volledig onderzoek van de door verzoeker aangebrachte elementen doorgevoerd. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend, anders moet worden beoordeeld indien het wordt gecombineerd met andere elementen die op zichzelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

2.12. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoeker in zijn aanvraag als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen. Verzoekers uiteenzetting laat niet toe om vast te stellen dat verweerder bij zijn beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat

hij hierbij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde of met overschrijding van de ruime appreciatie-bevoegdheid waarover hij beschikt. Verzoeker toont een disproportionaliteit of onevenredigheid tussen het algemene belang en zijn persoonlijke belangen niet aan.

2.13. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet blijkt en dat evenmin een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht, het evenredigheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.14. Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten

Verzoeker ontwikkelt geen middel dat specifiek is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Op het einde van zijn verzoekschrift stelt hij enkel het volgende: *“Overwegende dat het bevel om het grondgebied te verlaten (stuk 2) een accessorium is aan de beslissing inzake de aanvraag artikel 9bis, omdat ze tegelijkertijd werden betekend; Dat het bevel moet worden geschorst en vernietigd als accessorium van de beslissing en wegens het algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid.”*

Het volstaat erop te wijzen dat verzoeker geen gegrond middel heeft aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, om te besluiten dat evenmin blijkt dat er grond is om de tweede bestreden beslissing te vernietigen.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS